

บทความ เรื่อง กว่าจะรู้ก็สายเสียแล้ว

กว่าจะรู้ก็สายเสียแล้ว เป็นความหมายที่กว้างมาก ซึ่งเป็นความหมายที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสุขภาพ เช่นรู้ตัวว่าร่างกายของเราไม่แข็งแรง ก็ปล่อยไปไม่สนใจ ที่จะไปหาหมอ เพราะกลัวว่าหมอดูแล้วจะทำใจไม่ได้ จึงไม่ไปตรวจ พอถึงเวลาที่เป็นหนักแล้ว เมื่อไปพบหมอ ตรวจมาแล้ว ว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย นี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ เรียกกว่าจะรู้ก็สายเสียแล้ว รักษาไม่ทันแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่แล้วคนเราจะเป็นเช่นนี้จำนวนมาก โดยเฉพาะคนที่ไม่รู้หนังสือ หรือฐานะยากจน อยู่ไกลถิ่นเจริญ ไม่มีคนนำไปหาหมอ โดยเฉพาะคนสูงอายุ ที่ขาดคนดูแล ปล่อยทิ้ง ไม่สนใจ บางคนเป็นลูกเมื่อมีครอบครัวแล้ว มักจะสนใจครอบครัวมาก ไม่มีเวลาแม้จะมาเยี่ยมพ่อแม่ของตน จะมาทั้งทีก็กลัวคู่ครองจะว่า ไม่พอใจ ซึ่งเข้าคำที่โบราณเขาว่าไว้ รักเมีย ลืมแม่ รักหัว ลืมพ่อ ลูกในปัจจุบันนี้เป็นเช่นนี้มาก คิดแต่ว่ามีงาน ไม่มีเวลา แต่เมื่อไปเที่ยวนั้นมีเวลา แต่มาหาพ่อแม่ไม่มีเวลา พ่อแม่บางคนไม่คิดเลยว่าจะต้องหาเงินมาให้พ่อแม่ แค่มานหาได้ยินเสียงลูก ก็ดีใจแล้ว ยิ่งถ้ามีเวลาหาข้าวปลาให้พ่อแม่ไว้ ก็ดีแล้ว ถ้าได้ บ้อนข้าวพ่อแม่เมื่อท่านช่วยตัวเองไม่ได้ นี่ก็คือลูกกตัญญู ไม่ใช่ว่ากลับมาอีกทีพ่อแม่ก็กินไม่ได้แล้ว แม้ลูกจะมาหาตอนนี้ พ่อแม่ ก็ไม่รู้เรื่องแล้ว บางครั้งจำหน้าลูกตัวเองไม่ได้ ดังนั้นกว่าจะมาหาพ่อแม่ก็สายเสียแล้ว พ่อแม่ก็สิ้นเสียไปแล้ว

การเกิดมาเป็นคนนั้น ไม่ใช่ว่าจะเกิดมาได้ง่าย ๆ ถ้าไม่มีบุญก็ไม่ได้เกิดมาในชาตินี้ การเกิดมาชาตินี้เขาให้เราสร้างบุญกุศลไว้ เมื่อเกิดในภพหน้าจะได้อยู่ภพภูมิที่ดี จะมัวหลงระเหิดกับแสง สี เสียงกันเลย บางคนอยู่สุขสบายกาย แต่ไม่สบายใจ เช่นคนที่รวย หาความสุขได้เนื่องจาก มีลูกก็ไม่ดูแล มีหลาน มีญาติพี่น้องก็ไม่ลูกกัน มีแต่เรื่องเข้าบ้าน ก็หาความสุขได้ ส่วนคนที่ไม่สบายกาย แต่มีความสุขใจ ได้แก่คนที่จนหาเช้ากินค่ำ ร่างกายต้องเหงื่อออกถึงจะได้เงินมา แต่เมื่อได้เงินมาแล้วเขาก็อยู่กับครอบครัวที่ได้รับความอบอุ่น อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา ไม่ทิ้งกัน พ่อแม่แก่เฒ่าลูกก็ต้องมาดูแล ถือว่าเป็นบุญของพ่อแม่ บางครอบครัวสุขภาพ สบายใจ ถือว่าบุญเก่าที่เขาได้สะสมมาในชาตินี้ เมื่อไม่ทำบุญต่อ เมื่อใช้บุญเก่าหมดแล้วชีวิตเขา ก็จะตกต่ำ ดังนั้นทุกคนควรจะสร้างบุญสะสมไว้ ทำอย่างไรก็ได้ที่ไม่เบียดเบียนคนอื่น ไม่ทำคนอื่นให้เสียใจ ควรให้ทานแก่ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก หรือช่วยสัตว์ให้รอดชีวิตก็เป็นบุญ จะนั่งสมาธิ ฝึกจิต แผ่เมตตาให้แก่ผู้มีพระคุณทำเช่นนี้ก็ถือว่าได้สร้างบุญแล้ว ไม่นินทาคนอื่น ไม่เป็นคดโกงกินก็พอแล้ว สะสมบุญเปรียบได้กับ น้ำหยดลงโอ่งวันละนิด น้ำก็เต็มโอ่งได้ บุญก็เช่นกันสะสมวันละนิด ก็สามารถทำให้ท่านได้รับ บุญ มาก ขึ้น เช่น กัน ไม่จำเป็น ต้อง เป็น คน รวย ต้อง มี เงิน ถึง จะ ทำ บุญ

ดังนั้นใครที่คิดไม่ดีกับผู้มีพระคุณ หรือกับเพื่อนร่วมงาน ก็เปลี่ยนใจเสียแต่ตอนนี้ เพราะเราทำไม่ดีแล้วคิดว่าคนอื่นเขาไม่รู้ แต่แล้วสักวันหนึ่งความลับไม่มีในโลก สิ่งที่เราทำไม่ดีจะปรากฏให้เห็นเอง คนที่รู้มากที่สุดก็คือตัวเราเอง ว่าทำอะไรไว้ ซึ่งถ้าคิดได้แล้วก็ควรกลับตัวกลับใจเสีย เพราะผลที่ออกมา นั้น บางครั้งจะยังไม่เห็นกับเราเอง แต่จะส่งผลถึงลูก หลาน พี่น้องของเราเอง ซึ่งกว่าจะรู้ก็สายเสียแล้ว

มีสุขทาร์ตัน ศรีวิโรจน์

ตำแหน่ง บุคลากรทางการศึกษา